

חדר, רגע

מיכל קלרמן

1 החדר שלי בבית ההורים בירושלים.

5 היה בוקר. שכבתי על המיטה, ומהרפסת הגיעו קרני אור. שכבתי שם מכורבלת עם הכלב שלי, שאני מאוד אוהבת, והייתה תחושה כל כך נעימה ורגועה, שלא צריך לקום לשום מקום והכל אפשר לעשות היום.

10 החדר נראה פתאום מאוד גדול; הצבעים שבו, שהם מאוד חמים, נעשו עוד יותר חמים. הדובי הקטן שיושב בארון ממול כאילו הסתכל עלי מהמדף ואמר לי, שעכשיו אפשר להתבונן בו, כי יש זמן, ואפשר אפילו לכתוב שיר, כי יש תחושה נעימה ומקבלת. עכשיו אפשר פשוט להירגע.

העמוד החום – בורדו שבאמצע החדר קיבל פתאום מראה אחר

– שהחזר מקיף אותו, שהוא שמור בפנים, ששום דבר לא יכול לחזור אליו עכשיו. זה רק הוא והחזר.

ארון הבגדים היה סגור. כאילו אומר לי, אין צורך להתלבש היום יפה, תישארי עם הפיג'מה ותיהני מהביתיות. האור מהמרפסת לא נגע בו.

הפרחים על השולחן, כל הצבעים מסביב התמזגו יחד, שותפים לתחושה הקסומה. לא היה דבר מאיים, דבר שהפריע לי להרגיש כל פרט לעומקו.

אֶשְׁבּ

אֶשְׁבּ